

На окупљању Треће Србије не само што се није појавио од стране левичара најављени велики број нациста, него је и број припадника антифашиста био неочекивано мали. Тако се поново показало да је читаво дешавање само нечија парада, и да је застрашивање нацизмом одлично употребљено као хичкоковски “мекгафин”. Дакле, нешто око чега се врти сва радња, око чега се гради сав саспенс, а што је толико небитно за главну причу да детаљно објашњавање тога није неопходно, и да је чак сувишно. Да је Хичкок којим случајем могао да сними филм о овим протестима, ако му не би било досадно, сигурно би у филму исто урадио – ставио би нацисте на страну. Јер у овој причи су најмање битни нацисти. Није битно ни ко су они, ни колико их има, ни шта хоће, довољно је да се каже да су то лоши момци који хоће неке лоше ствари, и да се на томе даље гради прича о борби добра и зла.

Због тога за причу није ни битно колико је кога било на улицама. Није ни важно, мада би звучало прикладно, подсетити на ону народну “дошли бесни и отерали питоме”. Не мислим да је неко од њих беснији, мислим да су исти, само је једних у том тренутку било више, и имали су јача “леђа”. Младих пропагатора нацизма је наводно било мало, а о броју левичара најбоље говори једна блогерка са Б92, у свом извештају - “Не знам колико нас је било укупно јер је полиције било баш доста”. Дакле, било их је толико да од полиције нису могли да се виде.

Али оба податка су стварно небитна, једино што је истински важно је да је дешавањем освојен велики део простора у медијима, где се заправо одвијала читава радња тог неснимљеног филма. У медијској драми која је трајала данима пре тог догађаја, пре свега су злоупотребљене универзалне, елементарне цивилизацијске и људске вредности о једнакости људи, тако што је одређена група за себе узела право на монопол одбране цивилизацијских тековина, по којем су све који нису уз њих покушали да представе као оне који су за нацизам.

Постојање малобројне групе нео-нациста је за њих дошло као одлично решење за излазак из мрачне политичке сенке у којој се налазе. Јер нацизам је идеални мекгафин – сви знају шта је он и колико је лош. Због тога за стварање приче није потребно губити време на објашњавање шта је то, довољно је уперити прст и онда градити радњу на томе. Мало је људи који неће прихватити такав позив, јер ту не постоји ништа што није легитимно и што не звучи цивилизацијски исправно. На срећу, највећи део света сматра да су сви људи рођени једнаки и да рођењем имају иста права. Проблем је само што је такав став злоупотребљен. На протесту је било најмање левичара, односно, не знам ни једног познатог активисту комунистичког покрета који је био тамо. Људи су се појављивали под разним заставама, европским, анархистичким и геј, и пароланама које иду уз сваку од њих. Само није било заставе Србије, која би требало да нам је свима најважнија. Сви су они, као и они против којих су протестовали, били под истом неистакнутом заставом, у борби за једну странку и један циљ, у истом строју Треће Србије.

Због свега тога су тужно изгледали они који су шетали на анти-фашистичком митингу. Не зато што су били тужни, него зато што су наивно веровали да имају разлога за весеље. А заправо су били само насмејани, живи позадински декор за телевизијску

рекламу неких партија из сенке, партија којима није циљ јединство, него одвајање народа. Политичка идеја која стоји иза свега, и која је највише профитирала од тога, програмски нема ничег заједничког са левичарском борбом за јединство грађана и права радника и сељака. Странка која је добила највише, већ се најмање десет година јавно залаже за Републику Војводину и за равноправне односе са Србијом која “Војводини није партнер”. Поред те странке, политички су профитирали и поједине невладине организације, које ће добити кредибилитет и даља новчана средства за свој рад, чија је неопходност потврђена овим догађајима.

И док се на улицама “стишала” бура која није ни постојала, требало би размислити о томе постоје ли у Србији ипак неке сличности са идејама национал-социјализма? Постоје неке историјске подударности. Али не на улицама или “мекгафинским” задимљеним дорћолским пивницама пуним нациста, како би волели они из НВО сектора, него на потпуно супротном месту.

И данас, као и пре скоро седамдесет година, једна влада је пала а друга вештачки формирана као резултат одбијања, односно пристанка на потписивање Споразума о придруживању великим и моћним савезима држава. Начин пада владе је потпуно другачији, Савез којем се приступа је раздвојен на војни и цивилни део, али суштина је иста. С том разликом што је Немачки окупатор тада имао више поштовања за Србију, па је дозволио да политичке снаге у њој одлуче ко ће састављати Владу. Данашњи “окупатор”, нема ни толико поштовања, па је уз помоћ својих амбасадора готово јавно формирао владу у којој су окупљене странке којима бирачи нису дали мандат да се заједно окупљају. Тај мандат им је дао неко други, из далеке прекоокеанске државе.

И у оно време Југославија је била растурена – Србија је окупирана и у њој је постављена марионетска влада а неке републике су “ослобођене” и њима је дата независност и слободно формирање националних влада.

Један од министара данашње владе ових дана скинуо је слику Милана Недића, председника владе из времена ондашње окупације. Та слика је вероватно деценијама стајала тамо, и никоме или није сметала или је нико није примећивао. Све до Ивице Дачића. Не улазим у анализу политичког деловања Недића, али ми делује симптоматично то што је баш данашњем министру полиције слика засметала. Изгледа да се ту одиграла класична пројекција, по принципу “сличан се сличном радује”, односно, волимо или мрзимо код других само оно што и сами имамо. Не мислим да је министар Дачић фашиста, наравно, далеко од тога. Али ни Недић није остао упамћен превасходно као фашиста. У колективној свести Југословенских народа, прва асоцијација на њега је – колаборациониста, народни непријатељ, издајник.